

SETKÁVÁNÍ

zpravodaj ústeckých farností



Rozpis velikonočních bohoslužeb

Úvodní slovo

„Patris corde“

– z apoštolského listu ke sv. Josefovi

P. Jan Rybář

1100 let od mučednické smrti svaté Ludmily

Farníci kolem nás

Velikonoce - Chrám Božího hrobu

BOHOSLUŽBY V DOBĚ VELIKONOČNÍ NA ÚSTECKU

Místo / Datum	28.3. Květná neděle	1.4. Zelený čtvrtek	2.4. Velký pátek	3.4. Velikonoční vígílie	4.4. Boží hod velikonoční	5.4. Pondělí velikonoční
Chabařovice	8.00	/	/	/	8.00	/
Chlumec	16.00	/	/	/	/	/
Libouchec	16.00	/	/	/	/	/
Mojžíř	9.45	18.00	18.00	19.00	9.45	9.45
Povrly	11.00	/	/	/	11.00	/
Řehlovice	11.30	/	/	/	11.30	/
Střekov	8.00 18.00	16.00	16.00	17.00	8.00 18.00	/
Tisá	/	/	/	/	16.00	/
Trmice	9.30	17.00	17.00	20.30	9.30	9.30
Ústí nad Labem *	9.00 10.30	18.00	17.00	21.30 (*18.00)	9.00 10.30	9.00 10.30

* Ústí n.L.: **Adorace u Božího hrobu:** Zelený čtvrtek 19.00 – 22.00, Velký pátek 9.00 – 12.00, Bílá sobota 9.00 – 15.00

* Ústí n.L.: **pátek 2. 4. ve 14.00 hod. Velkopáteční pouť na Mariánskou skálu** (sraz za křížovatkou pod Mariánskou skálou)

** V případě platnosti zákazu vycházení po 21.00 hod. platí časy v závorce.

Změny vyhrazeny dle aktuální epidemiologické situace a opatření vlády!

PAK TEDY!

V létě 1970 jsem tábořil se skupinou svých stejně mladých přátel v blízkosti jednoho mariánského poutního místa, zasvěceného Panně Marii Bolestné. Nebylo to ještě tak dlouho po Pražském jaru 1968 a normalizace neprobíhala ještě s tou tvrdostí, která přišla zanedlouho. Přesto však bylo třeba určité obezřetnosti.

V té době jsem pozval mezi mládež spirituála litoměřického semináře, P. Josefa Knödla. Prožili jsme společně několik krásných dní, vlastně duchovních cvičení. I on byl osloven nadšením mladých lidí, a tak jim po prázdninách napsal dopis, který jsme si uchovali. Zdá se mi, že má co říci i nám, zvláště v této době:

„Především máme myslet na to, abychom se stali štěstím pro druhé, a pak se nám jejich štěstí vrátí jako obšťastňující dar.

Bůh nedělal nic jiného, když tvořil svět: Miloval nás a jeho láska trvá. To je celý důvod jeho stvořitelské činnosti. Chceme být jeho obrazem?

Pak tedy! A nezapomeňme přidat k tomu všemu kousek osobního kříže.

Jen tak bude svět lepší.“

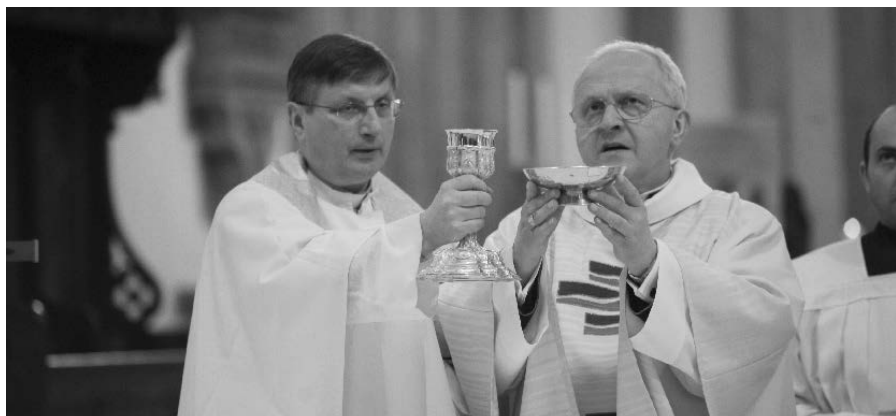
Spirituál

Tak tedy, drazí bratři a sestry.

I když doba je zvláštní a zmatená, nikdo nám nemůže zabránit uskutečňovat tento plán. A tam, kde se nám to podaří, objevuje se radost. Vidíme to při návštěvách starých a nemocných lidí, ale také u mladých, kteří věrně pokračují ve svém životě. Dnes naleznete v časopise pár jejich zkušeností. Nezapomeňte dětem ve svých rodinách připomínat smysl postní doby i význam velikonočních svátků, učit je Desateru a vysvětlujte jim modlitbu Páně Otče náš.

Přeji vám všem požehnaný závěr postní doby a radostné svátky Kristova Zmrtvýchvstání. Věřím, že se s mnohými uvidíme osobně.

V modlitbě na všechny pamatuje
otec Mirek



„PATRIS CORDE“ – Z APOŠTOLSKÉHO LISTU KE SV. JOSEFOVI



Papež František zveřejnil apoštolský list „*Patris corde – Otcovským srdcem*“ 8. 12. 2020 u příležitosti 150. výročí vyhlášení svatého Josefa za Ochránce všeobecné církve. Zároveň byl vyhlášen **zvláštní rok věnovaný Ježíšovi pěstounovi.**

Sv. Josef jako vzor skryté činnosti

Kolik jen lidí denně prokazuje trpělivost a dodává naději, snaží se nerozsévat paniku, nýbrž sdílenou odpovědnost,“ píše papež. Právě tak jako **sv. Josef, muž stojící mimo pozornost, „diskrétní a skrytý člověk“**, v němž můžeme hledat *„přímluvce, pomocníka a průvodce těžkými časy.*

Křesťanský realismus je statečným přijetím skutečnosti

Svatý Josef je také přívětivým otcem, který *„přijímá Marii bez předběžných podmínek“*, což je velmi důležité také dnes – pokračuje František - *„v tomto světě, kdy je psychologické, verbální i fyzické násilí páchané na ženě evidentní“*. Mariin snoubenec je také tím, kdo v důvěře v Pána přijímá do svého života události, kterým nerozumí.

V našem životě častokrát dochází **k událostem, jejichž smysl nechápeme.** Naši první reakcí je mnohdy zklamání a vzpoura. Josef nechává stranou svoje úsudky, aby dal prostor tomu, co

se děje a co pro něj může vypadat záhadně. **Událost přijímá, přebírá za ni zodpovědnost a smíruje se se svým životním údělem. Pokud svůj životní úděl nepřijmeme, nedokážeme jít dál, protože budeme vždycky v zajetí svých očekávání a následných zklamání.**

Duchovní život, který nám Josef ukazuje, není cestou, která vysvětluje, nýbrž cestou, která přijímá. **Pouze skrze přijetí a smíření je možné vytušit větší příběh a hlubší smysl událostí.** Je to jako ozvěna Jobových zanícených slov, jimiž odpověděl manželce, která jej nabádala, aby se vzbouřil proti veškerému zlu, které jej potkalo: „Dobro bere-me od Boha, a zlo brát nemáme?“ (Job 2,10).

Josef není člověkem pasivní rezignace. Jeho nasazení je odvážné a rozhodné. Přijetí je způsob, kterým se v našem životě projevuje dar statečnosti, pocházející od Ducha Svatého. **Jedině Pán nás může obdarovat silou přijímat život takový, jaký je, včetně jeho rozporuplných, nečekaných a bezútěšných aspektů.**

Ježíšův příchod mezi nás je Otcovým darem, aby se každý mohl vyrovnat s realitou svého života i tehdy, když ji ne zcela chápe. Je třeba odložit vztek i zklamání a dát prostor tomu, co jsme si nevybrali, a přece se to děje, nikoli se světskou rezignací, nýbrž s velkou odvahou. Když takto život přijmeme, pronikneme k jeho hlubšímu smyslu. **Život každého z nás může znovu zázračně**

nastartovat, najdeme-li odvalu žít ho podle evangelia. Nezáleží na tom, jestli se zdá, že se vše zvrtilo a něco je už nevratné. Bůh může dát rozkvést květům na poušti.

Umění měnit problémy v příležitosti

První etapou každého pravého vnitřního uzdravení je **přijetí vlastního údělu, neboli otevření se také tomu, co jsme si ve svém životě nevybrali.** Je zapotřebí ale dodat další důležitou vlastnost: odvážnou vynalézavost. Nastupuje zejména ve chvílích, kdy se setkáme s těžkostmi. Těžkost nás může buďto zastavit, a vyklidíme pole, nebo jí můžeme čelit. Právě těžkosti někdy umožní, že se v nás probudí zdroje, které jsme netušili...

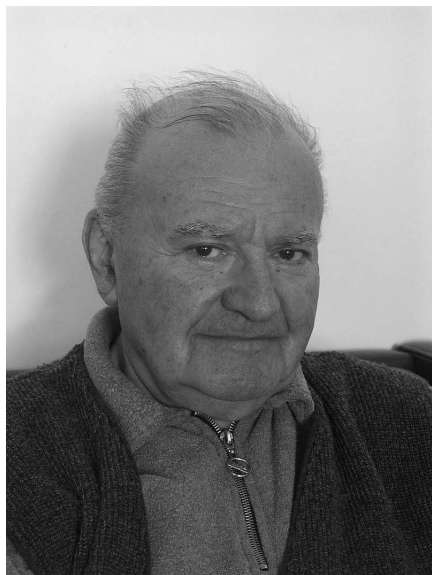
Nezbývá než vroucně prosit svatého Josefa o tu největší milost: o své obrácení.

Na něj se obrácíme svou modlitbou:

Buď pozdraven, ochránce Vykupitele,
a snoubenče Panny Marie.
Tobě svěřil Bůh svého Syna,
v tebe vložila Maria svou důvěru.
S tebou se Kristus stal člověkem.
Ó svatý Josefe, buď otcem i nám
a veď nás cestou života.
Vypros nám milost, milosrdenství
a odvalu,
a ochraň nás před každým zlem.

Amen.

P. JAN RYBÁŘ (16. 7. 1931 – 14. 1. 2021)



„Úkolem dnešního křesťana je odpor vůči totalitě konzumu.“ To jsou slova jezuitského kněze a vězně komunistického režimu, P. Jana Rybáře. Podle něj se církvi nedaří oslovovat, protože je příliš úřední a lidé v ní nenachází společenství. Je autorem knih fejetonů ‚Musíš výš‘ a ‚Kam jdeme? Uvedení do křesťanství‘ a ‚Rybář

na poušti“. Roku 2016 vyšla kniha rozhovorů Josefa Beránka s P. Janem Rybářem o jeho životě ‚Deník venkovského faráře‘, která získala první místo v anketě Dobrá kniha 2016.

P. Jan Rybář zemřel po bohatém a dobrodružném životě (např. v r. 1962 byl vysvěcen na kněze tajně ve vězení spoluvězněm biskupem Karlem Otčenáškem) v lednu letošního roku ve věku 89 let. V roce 2017 byl oceněn stříbrnou pamětní medailí Senátu. Svůj kněžský život prožil v Rychnově nad Kněžnou a převážně v Trutnově a na Trutnovsku.

Nikdy netoužil být misionářem v cizích zemích, cítil se „být poslaný“ v Čechách, protože, jak sám říkal, např. z celého trutnovského sídliště umí Otčenáš tři děti, v Africe ho většínou děti umí. Česká televize natočila s P. Janem Rybářem dokument z cyklu Neznámí hrdinové o jeho strastiplném životě za dob vlády komunismu. Snímek byl vysílán pod názvem Čtyřicet let pod dohledem.

1100 LET OD MUČEDNICKÉ SMRTI SVATÉ LUDMILY

V září 2021 uběhne 1100 let od smrti kněžny sv. Ludmily.

Sv. Ludmila se narodila kolem r. 860, pravděpodobně na hradě Pšov

v místech dnešního Mělníka. Její otec Slavibor byl knížetem malého kmene Pšovnanů obývajících část úrodného Polabí. Kolem r. 874 byla Ludmila pro-

vdána za Bořivoje I., knížete Čechů. V rozmezí let 869-883 byl český kníže pokřtěn na Velehradě snad samotným Metodějem. Členy slovanské misie na Levém Hradci byla pokřtěna i Ludmila.

Manželství Bořivoje I. a Ludmily bylo požehnáno třemi syny a čtyřmi dcerami. Po otci vládl nejprve nejstarší Spytihněv I. a po něm mladší Vratislav I. Ten byl ženat s Drahomírou, pocházející ze slovanského kmene Stodoranů. Když Drahomíra ovdověla, bylo jejím synům pravděpodobně třináct (Václav) a sedm let (Boleslav). Zemští velmožové tehdy rozhodli svěřit jí regenství v zemi, zatímco Ludmila, babička kněžiců, měla dohlížet na výchovu budoucích vladařů, což vneslo mezi obě ženy neshody. Proto se Ludmila uchýlila na své vdovské sídlo Tetín, kde ji v noci z 15. na 16. září 921 přepadli členové Drahomířiny družiny a zardousili ji jejím vlastním závojem. Vrahové, patrně instruováni, přísně dbali na to, aby nebyla prolita krev, což bylo tehdy nezbytnou podmínkou pro mučednictví.

Po vraždě uprchl i kněz Pavel Kaich, a tak neměla první historicky známá česká kněžna ani církevní

pohřeb. Služebnictvo zahrabalo její tělo u hradební zdi. Nad místem vraždy dala Drahomíra z původního obytného domu zřídit chrám sv. Michala (dnes sv. Jana Nepomuckého). Brzy po svém nástupu na knížecí trůn dal sv. Václav vyhnat matku z Prahy (snad na Budeč) a dne 10. listopadu 924 dal za účasti světicího biskupa Michala převézt ostatky své babičky do svatojirského chrámu na Hradě pražském, založeném jeho otcem Vratislavem I. U chrámu pak založili Boleslav II. a ctihodná Mlada první český klášter



vůbec a uvedli do něj benediktinky, které pečovaly o šíření kultu první české světice. Písemně je však tato úcta doložena až od konce 11. století.

Úcta k české prvomučednici rychle rostla, pražský biskup Ota již nedovolil bez papežského souhlasu hýbat s jejími ostatky při přestavbě chrámu po požáru z roku 1142. Její svatost byla oficiálně uznána v letech 1143-1144, kdy dlel v Praze papežský legát Quido kardinál di Castello. Za biskupa Daniela I. se dostaly části jejích ostatků do několika oltářů pražské diecéze a biskup Daniel II. ji dal ve svém rukopisu *De civitate Dei* vymalovat mezi čestné patrony.

Za Karla IV. byl nad hrobem vytvořen náhrobek vysoké umělecké hodnoty. Když byla v roce 1981 otevřena její hrobka, byla mezi kostmi nalezena i bílá hedvábná látka s vetkaným geometrickým vzorem – nepochybně závoj, kterým si vdané ženy zavíjely hlavu.

Veškeré dochované písemnosti popisují kněžnu Ludmilu jako laskavou, milosrdnou a horlivě zbožnou ženu. Sv. Ludmila, česká prvomučednice, se stala nejen patronkou vinařů, babiček, matek a křesťanských vychovatelů, ale především českou spolupatronkou, často nazývanou Matka české země.

Sv. Ludmila je zobrazována v dlouhém šatu s hlavou pokrytou závojem, případně knížecí čapkou. Jejím hlavním atributem je stočený závoj nebo šál kolem krku, případně provaz, který drží v ruce. Ojediněle má v ruce miskou s hrozny nebo staroboleslavské paladium. Často bývá zobrazována spolu s malým sv. Václavem, kterého vyučuje. Její památka se slaví 16. září a místem posledního odpočinku je bazilika sv. Jiří na Hradčanech.

(podle webu farnosti sv. Ludmily na Vinohradech)

FARNÍCI KOLEM NÁS

Několika mladým lidem z naší farnosti jsme položili následující otázky:

Adam B.

Ač se i na ní snažím hledat dobré věci, už je ta doba dost dlouhá a je těžké zůstat soustředěný na každý den a nepropadat chvílím, kdy si jen lehnu a nechce se mi dělat vůbec nic. I to se sice stává, ale snažím se tomu co nejvíce zamezovat.

Jak prožíváš tuto dobu?

Jaký je tvůj denní program?

Jak ti pomáhá tvůj vztah k Bohu?

Snažím se vstávat v pravidelnou dobu, abych vše stíhal. Tedy zhruba v 7.30 (opět se to nedaří vždy). Den začíná online výukou a úkoly do školy. Odpoledne a večer si nechávám spíše pro rodinu a pro svoje hudební nástroje.

Myslím si, že i když jsme většinu dne/týdne zavřeni doma, můj vztah k Bohu se prohloubil. Když vzpomínám na jaro 2020, kdy jsme nemohli do kostela vůbec, tak to byla dost velká změna a rána. Pak když jsme po nějakém měsíci mohli zase začít chodit, uvědomil jsem si, jak moc je pro mě mše a samotná budova kostela důležitá a vážím si toho ještě více. A chtěl bych touto cestou i za celou rodinu poděkovat kněžím za online mše a křížové cesty, které v průběhu loňského roku probíhaly.



Aneta U.

Postní doba je doba, která nás má připravit na Velikonoční svátky. Je to doba, kdy dáváme prostor Bohu. A proto je důležité dokázat si něco odříct. Pro Boha, ne pro moje dobré pocity. Já osobně se snažím v každém postním týdnu si něco odříct, ať už to je dobré jídlo nebo omezit čas na internetu, což mi umožní mít více prostoru k modlitbě anebo k večerní mši svatě.

Můj denní program obvykle začíná prací v lékárně. Po skončení pracovní doby, nemám-li další povinnosti, jdu na večerní mši svatou. Večer před spaním se sejdeme s rodinou ke společné modlitbě.

Můj vztah k Bohu mi pomáhá ve vztahu k lidem, zároveň je pro mě velká opora i v osobním životě.



Maruška S.



Pro mě doba postní je doba odříkání a prohloubení víry.

Letos jsem si řekla, že si odřeknu na celých 40 dní maso a snažím se omezit sociál-

Jakub M.



Doba koronaviru je tu s námi už rok. Při propuknutí pandemie na jaře roku 2020 jsme z toho mohli být šokováni, teď si mnoho lidí včetně mě na tuto zvláštní dobu zvyklo. Tato doba s sebou přinesla méně osobního kontaktu, nemožnost vy-

ní sítě. Každý pátek se zúčastňuji křížové cesty. Vážím si toho, že můžeme do kostela. Také, když mám více času, ráda sleduji pořady prostřednictvím TV Noe.

Můj denní program ráno začíná modlitbou. Má pracovní doba je od 6h do 14h. Při cestě autobusem si ráda čtu průvodce postní dobou. V odpoledních hodinách se věnuji studiu, jelikož studuji dálkově (online). A když zrovna nedělám domácí práce, chodím na procházky do přírody nebo na cyklostezku.

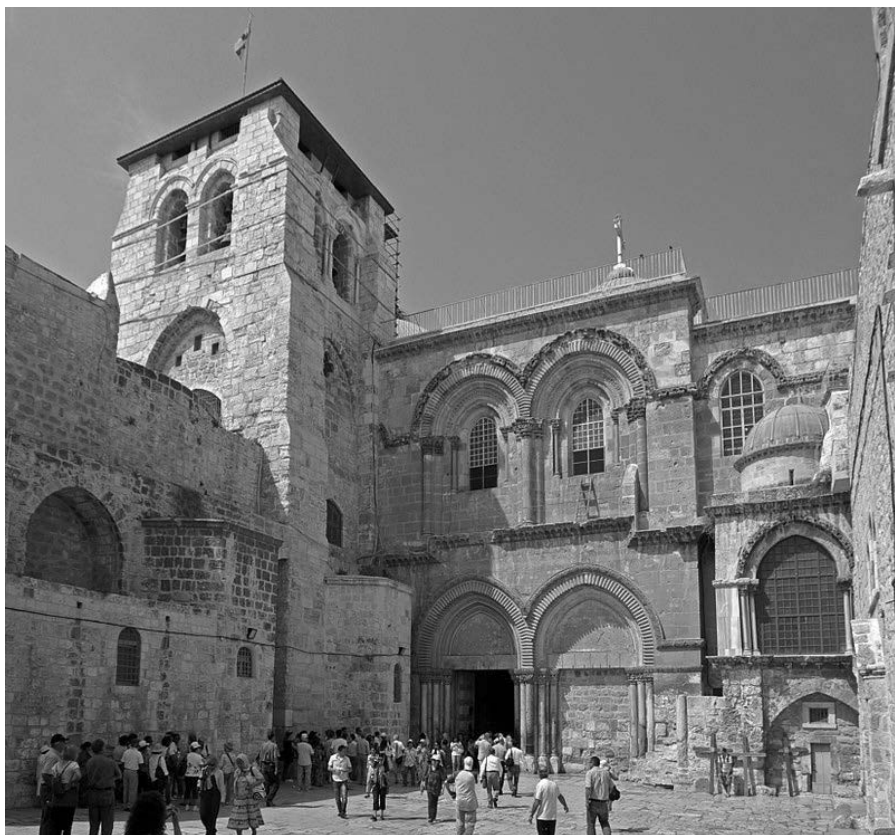
Věřit v Boha znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jistí tím, co nevidíme.

užití různých služeb nebo třeba distanční výuku a práce v režimu „home office“.

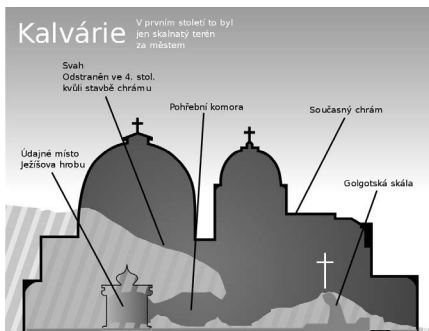
Škola na dálku je často první zásadní bod v mém denním programu, hned po modlitbě. Pak často chodím na procházku ven, trávím čas s přáteli (bohužel jen přes internet) a večer jdu mnohdy na mši sv. Myslím, že v tomto pro někoho možná nekonečném čase samoty, ve kterém i mně chybí kontakt např. s mými spolužáky, se kterými se takřka znám, dost pomáhá častá modlitba a účast na mši sv.

Právě společenství modlitby s celou církví, která se připojuje, a Bůh, se kterým hovořím, mě z nějakého pocitu samoty vysvobodí. I když se teď moc nevidíme, věřím, že takhle jsme spolu a v každém případě je tu s námi vždy Bůh sám.

VELIKONOCE - CHRÁM BOŽÍHO HROBU



Chrám Božího hrobu, rovněž **bazilika Svatého hrobu**, ve východních církvích kostel Vzkříšení – je křesťanský kostel uvnitř hradeb starého města Jeruzaléma. Chrám leží na místě, které většina křesťanů uctívá jako Golgotu neboli horu *Kalvárii*, kde byl podle Nového zákona ukřižován Ježíš Kristus. Tento kostel je důležitým poutním místem již od 4. století. Dnes představuje pro řadu křesťanských církví hlavní cíl poutníků v Jeruzalémě.

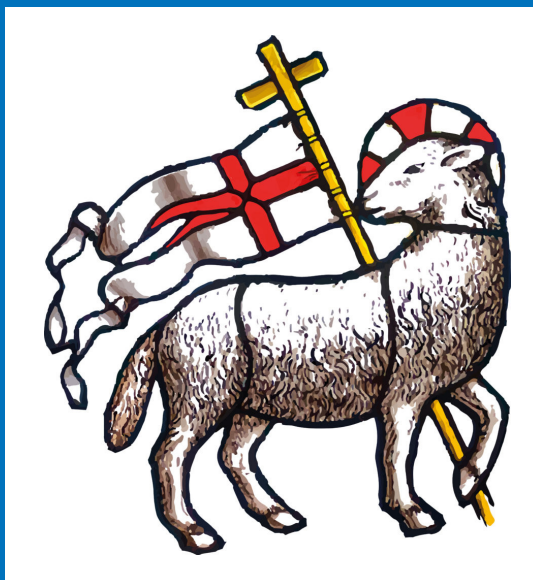


PŘÁNÍ NA VELIKONOČNÍ SVÁTKY

Požehnané Velikonoce,
pokoj a radost vzkříšeného Pána
zvláště do této temné a zmatené doby

přejí

P: Mirek, P. Pavel, P. Václav a celý farní tým



SETKÁVÁNÍ – zpravodaj ústeckých farností

Vydává: Římskokatolická farnost - arciděkanství

Bílinská 110/3, 400 01 Ústí nad Labem

Telefon: 475 209 303, Mob.: 604 201 533

E-mail: arcidekul@seznam.cz

Redakce: P. Miroslav Šimáček, šéfredaktor,

Mgr. Hana Křížková

www.usti.farnost.cz

Sazba a tisk: dům-tisku s.r.o.